

76 (260). ԽԵԼՔՆ Է ԶԱՇԽԱՐԿԵՐԻ

Գեւ կը հանպըտի աղվըսուն.

— Օ՛խ,—կըսե, — դաթի անոթի ենք, աղեկ ճաշ մե յընկալ իմ ձեռք, վոլա՛:

— Թա՛ռ,— կըսե աղվես,— դու աղեկ ճաշ չը տեսեր իս, առջու մոտեն գիկամ, աջառ մե դրեր էր չառեջ՝ մեկ կուտեր, էրկուս կը խմեր, դեմեր կը պարեր: Ես քումն իմ ու քում, տեղ չըմ էրթա. կը նստիմ, գնա, բալքի էդոտ տեղեն քրգի լե բաժին հանե:

Գեւ կէրթա: Առջն ըդունե անոթի, կը բունե դիլուն, բուրդն բարերար կը հանե:

— Խելքն է գաշխար կերի,— կըսե աղվես,— յուրտեղ քո՛ւմ կըսիս՝ էնտեղ լե ի՛մն ըսե:

